

1982 doğumluyum. İstanbul'da doğdum. 30-29 yaşına kadar aynı mahallede kaldım. Orada büyüdüm. Beş çocuklu bir ailenin üçüncü çocuğuydum. İlkokul beşe kadar okuyabildim. Biz beş kardeştik. Babamız inşaat işçisiydi. Dört kız kardeş, 'kızlar okumaz' halkasına takıldık. Dördümüzü de okutmadılar. En küçük erkek kardeşimizi Anadolu lisesine yazdırdık ama o da okumak istemedi. O da bir şekilde okumadı yani. Ama sonradan diğer ablam ve kardeşim dışarıdan vermek için yazıldılar açık öğretime ama onlar da devamını getiremediler, hayat şartlarından dolayı. Hani ilgi, odak çocuk olunca, herkes bambaşka bir yerlere savruldu ama kimse... okuyamadık dördümüz de.

Onun dışında... Ama biz çocuk işçi olduk yani. Okuyamadık ama çocuk işçi de olduk ablamla birlikte. Beşinci sınıf bittikten sonra 12-13 yaş civarlarında, ben 13 yaşındaydım, ablam 15 yaşındaydı, abam kireçlenme oldu kolundan, bir süre inşaat işine devam edemedi. Eve de ekmek gelmesi gerekiyordu, o zaman kiradaydık. Sonra biz iki kız kardeş işe girdik. Zaman içerisinde ben hep çalıştım aslında, 29 yaşına kadar. O 12 yaşında başladığım işe, 29 yaşına kadar belli aralıklarla farklı işlerde çoğu yerde çalıştım. Kiminde sigortalı oldu, kiminde sigortasız oldu ama bayağı yıpratıcı bir dönemdi benim için.

Kız kardeşlerim 18-20 yaşlarında falan evlendiler. Ben yalnız kaldım aileyle, yani anne, baba, erkek kardeşle. Bu süreçte ailemiz bizi çok sevdi aslında ama tabii ki çevre faktörü de vardı. Dört kız kardeş biraz kapalı büyüdük aslında. Hani kapalı bir kutu. Sırf görüntü itibariyle kapalı olmadık, içten de bizi kapattılar. Fiziksel şiddet hiçbir zaman olmadı bizim hayatımızda ama psikolojik şiddet illaki oldu. "Aman o duymasın! Aman bu ne der? Şu ne der? Bilmem ne..." Yani şöyle söyleyeyim: Benim babam... Daha sonradan ev yaptık biz, ev sahibi oldu annemler ama 100 metrekaare evin balkonu olmadı. Yani mahallede kahve var diye, dört kız (gülüyor) balkonda oturmayacak diye, olmadı. Bu tarz, yani geriye döndüğün zaman bayağı bir psikolojik bir şey vardı, baskı vardı bizim üzerimizde büyürken. Onlar evlendiler, ben çalışmaya devam ettim.

Annemiz daha sonradan, işte biz kızlar evlendikten sonra 2007 senesinde bizim hayatımıza kanser hastalığı eklendi. Annem kanser hastası oldu: tiroit kanseri. Bu dönem içerisinde hem sağlık konusunda yıprandık hem beyin olarak hem annemin çektiği acılar olarak, yani birtakım şeyler... Bu zorlu bir süreci bizim için. Yani geriye döndüğüm zaman, sigortasız çalıştığım için kendime

kızıyorum mesela. Neden sigortasız işlerde çalıştım ama bana da önayak olabilecek bir kimse yoktu. E annem normal, Anadolu kadını, çocuk büyütmeyle meşgul, yoktan var etmekle meşgul. Öyle görmüşler. Bizi de pek böyle eğiten, yanımızda dik duracak, bize yol gösterecek birileri olmadığı için kendi kafamıza göre... Sonra herkes evlendi gitti dediğim gibi. Ben aileyle bayağı 29 yaşına kadar beraberdim, ailemle zaten. Daha sonradan üçüncü derece akrabamız beni görmüş falan. Beni çok istemeye gelen olmuştu aslında ama ben evliliğe hiç sıcak bakmıyordum. Evlilik bana göre, hiç yani istediğim bir şey değildi. E görücü usulü, annem, "İlla olsun, olmasın," Babam hiç evlenmemi istemezdi mesela (gülüyor). Hele yani görücü usulü, akrabayla evlenmemi hiç istemezdi. Babam tabuları olan bir insandı ama yaşlandıkça o tabular bambaşka şeylere döndü yani. Daha sonradan çok söylemiştir, hepimize de ayrı ayrı, "Sizi okutmadığım için çok üzgünüm! Çok pişmanım!" diye. Ondan sonra, daha sonra işte üçüncü derece akraba bir evlilik yaptım.

Evliliğimin ikinci senesinde ilk kızımı dünyaya getirdim. Kızım beş kiloya yakın doğdu, D vitamini fazlalığıyla. 10 aylık falan zorlu bir süreç, bir bağırsak sendromu geçirdi. Ondan sonra ama her şey yoluna girmişti, gayet iyiydi. Eşimden de bir şikâyetim olamaz. Yani eşim çok naif bir insan, çok kibar, bazen fazla iyi. Yani hani insanı sinir eder ya bazı insanların iyiliği, öyle bir adam yani (gülüyor). Bazen bu yüzden bile tartışmaya adam arıyorsunuz, ben tartışacak eş bulamadım yani. Yani bir konu arasında, böyle sıkışmış kalmış, evin erkeği de kadını da oldum. Eşim her dediğime "evet" diyen, çok böyle hani kavgaya dövüşe girmeyen, tartışmaya adam arar oldum. Öyle bir döneme girdim.

Daha sonra da, dört yaşındaydı büyük kızım, bir çocuk daha yapmaya karar verdik. Hatta dua ettim o zaman bayağı, bir kız kardeş gelsin büyük kızıma, diye. Aman, onlar da bizim gibi olsun, bağlı olsun birbirine. Haftada iki kere toplanırız, bacanaklar da uydu bu şeye, gayet iyiyiz hani diye, hep dua ederdim. Sonra ikinci kızımı kucağıma aldım. Gayet sağlıklı bir bebek dünyaya getirdim. Bütün kontrollerini falan hepsini yaptırdık, kucağıma aldım. İkinci kızımı dünyaya getirdiğim zaman gayet sağlıklı bir bebek dünyaya getirdim. Hayatımdaki tek sıkıntı, ben evlendiğim zaman yedi sene kayınvalide ve kayınpederle oturdum. Benim hayatımdaki tek sıkıntı kendime ait bir evimin olmamasıydı o zamana kadar.

Sonra ikinci kızım dünyaya geldikten sonra bir yaşındayken biz artık ayrı eve çıkmak için harekete geçtik ve ayrı eve çıktık. Kendi düzenimizi kurduk. Her şey gayet yolundaydı, çok güzel gidiyordu. İkinci kızım merdivenlerden düştü, böyle üç metre yükseklikten. Büyük bir kaza atlattı. Düştü, evet! Biz o zamana kadar, gayet her şey yolundaydı. Yani kızımda bir farklılık görmemiştik, ikinci kızımda. Daha sonra, bu düşme olayından sonra ikinci kızımda gerileme oldu. Bizim söylediğimiz kelimeleri değil de farklı kelimeler türetiyordu. Ya da ikinci cümleye bir türlü geçemedik 18. aya kadar. Ben artık bunu psikoloğa götürdüm bir sene, ama karar veremediler. Otizm değil ama normal de değil. Bunun mücadelesini verdik ve bir sene bilfiil evde öğretmenlik yaptım ama bir türlü bir şey başaramadım yani. Eğitiminin yeri apayrı, bir kere orada gördük yani. Televizyonumuzu açmadık, telefonumuzu kullanmadık. Evde ne var teknolojiyi, her şeyi kaldırdık ama bana mısın demedi. Daha sonradan başaramayacağımıza inandık ve rehabilitasyona başladık, üç yaşındaydı. Rehabilitasyona başladık, dört buçuk ay bilfiil hiçbir ilerleme kaydetmedik. Daha sonradan bu benim için, bunlar hep küçük küçük travmalar oluştu içimde yani. Sonra öğretmeniyle tartıştık bir gün. Dedim ki: "Hocam, hani neden bir tek kelime dahi alamadık, dört buçuk ayda? Konuşuyor. Tek cümle konuşuyor. Neden ikinci bir cümleye geçemedik?" Bana çok uzun bir sürecin beni beklediğini, buna kendimi alıştırmam gerektiğini ve belki de bir ömür boyu sürecek bir savaşın içerisine girdiğimi, böyle suratıma çarpar gibi vurdu yani. Benim için çok ağır bir tramvaydı o. Ben saçkıran oldum ve kaşlarımı kaybettim, saçımı kaybettim. Daha sonradan bunlar tedaviyle geldi ama o benim içime 'cız!' diye böyle demirden bir ok saplandığı bir dönemdi o dönem. Daha sonra küçük kızımda böyle ilerlemeler oldu, çok güzel gelişmeler oldu. Evet, gerçekten konuştu ondan sonra, eğitime devam ediyoruz bu arada. İki seneden fazla oldu, iki sene üç ay falan oldu. Şu anda beş buçuk yaşında. Anaokuluna gidiyor, okul öncesi eğitimde, kaynaştırma öğrencisi olarak. Tamam, gerçekten biz bu serüvene katıldık ama benim için sürekli bir eğitim, sürekli bir şeyin içerisindeyim yani. Onu bir adım daha nasıl ileriye taşıyabilirim? Ne yapabilirim? Nasıl ona faydalı olabilirim? Böyle bir hayatım var benim. Ben bir seneye yakın hiç yemek yapmadığımı bilirim evin içerisinde. Sadece "****"den bir cümle daha kazanacağım diye. Ki bunda benim ablalarımın çok faydası oldu, özellikle en büyük ablam, benim annem oldu. Evlerimiz yakın, bir bina var aramızda. Biz yemeğe hep oraya gittik. Ya da o yaptı getirdi. Ben hiç mutfağa girmedim. Hep sürekli kızı nasıl bir adım daha ileri taşıyabiliriz? Bu süreç gerçekten çok sancılı bir süreç. Böyle ailelere Allah yardım etsin. Ama eğitimcileri de başımızdan asla eksik etmesin. Gerçekten elleri öpülesiler yani. Bütün öğretmenler öyle. Daha sonradan ilerledik. Halen

ilerlemeye devam ediyoruz. Ben Őu anda bu ay içerisinde 8'e kadar bütün rakamları tanıtmayı ve öğretmeyi başarabildim öğretmenimizin de sayesinde. E keyifli bir süreç aslında bizim için. Her zaman daha olumlu, daha mutlu bakmaya çalışıyorum.

Evreni şöyle düşünüyorum: Bir çember içerisinde bir topum, evrene nasıl sıçrarsam kendime o şekilde gelirim, diye inanıyorum. Hep olumlu, pozitif olarak sıçrıyorum. Ara sıra, illâki çıkmaza düşünüyorum bir insan olarak. Mutsuz olduğum dönemler oluyor. Ben bir de, ikinci kızım olana kadar hiçbir zaman olduğum konuma sığmadım. Bekârdım, o eve sığmadım. Evlattım, o anne babaya sığmadım. Kabul etmedim yani hiçbir zaman. Büyük kız doğdu, onun sağlık sorunlarını çok büyüttüm. Ne zaman "****"in rahatsızlığından sonra tabii bambaşka bir hayata girdim. Yani, hayata bakış açım çok değiştii. "****" aramaya çalışıyorum. Daha da güzel olacak diyebiliyorum. Böyle geçinip gidiyoruz.

Kendi evimiz yok ama huzurumuz yerinde. Diyorum ya, eşimden Allah razı olsun yani beni idare ediyor (gülüyor). Böyle evet, mesela çocukken zaten hep mahalledeydik. Biz hep dışardaydık. Ben mesela diyorum ki: "Bizi Allah korudu!" diyorum. Çünkü bizi hiçbir zaman bir anne baba kollamadı yani. Biz, sabah kahvaltımızı ya da ekmeğimizin arasında ne varsa verirlerdi. Biz kapıda oynardık, çamurda, bataкта. Yani bizi diyorum, "Allah korudu." Yani Őu günümüzde, televizyonda akşam bir sürü haber görüyorum, dinliyorum mesela, aklım almıyor. Bizi diyorum Allah korudu. Ben mesela hiç şeyi hatırlamıyorum, annemin beni okula götürdüğünü ve bizim okula yarım saatte anca gidersin çocuk olarak. Buradan çıksan mesela yarım saatte gidersin ve ben hiç annemin elimden tutup da beni okula götürdüğünü hatırlamıyorum. Ben daha doğrusu annemin saçımı taradığını bile hatırlamıyorum. Yani çocuklukta belki biraz annemden yoksun büyüdük. Aynı evin içindeydik belki ama annem o kadar meşguldü ki beş çocuğun karnını doyumakla, çamaşırını yıkamakla. Böyle hani eğitici bir şeyini hatırlayamıyorum ama ablam bize hep destekti yani. Bizi bir nevi büyüten de bir abla oldu yani. Olur ya böyle, çocuk yaparsınız, büyük, hep küçüklere bakmak zorunda kalır. O öyle bir abla oldu. Yani evde hep böyle kalabalık, kuzen şeyimiz vardı, çevremiz. Mesela teyzeler aynı mahalledeydi ve anne tarafı da baba tarafı da kalabalık. Babam yedi kardeş, annem sekiz kardeş. Ya geri dönüp baktığım zaman kendi çocuklarını öyle büyütür müsün? Büyütmezsin. Büyütmem yani, istemem. Őu kapının önüne çocuğumu bırakamıyorum. O

zaman dünya daha mı iyiydi? Ki zannetmiyorum ben. Asla zannetmiyorum. Yani o zaman yaygın değildi. Her şey gizli saklıydı.

Ben diplomamı almaya giderken beşinci sınıf diplomamı, annem yanımda yoktu. Ve para istediler ve annem yanımda yine yoktu. Benim arkadaşımın annesi aldı bana o diplomayı. O yüzden... Ama annemi de böyle hani yaftalamadık veyahut da "Sen niye gelmedin?" demedik, üzmedik yani. Onu öyle kabul ettik. Annem bir dönem, zaten biz büyürken annem de bizle büyüdü aslında. Annem Kadıköy'e tek başına gidemeyen bir kadındı. Kapıda bir komşusuna gidemeyen bir kadındı, bilmiyordu. Ben mesela küçüktüm, anne babam herhalde... Ama yolda hiç babamızın önüne geçemezdik, çocuktuk. Yani bunun için bile azarlanırdık yani. "Niye önden yürüyorsun? Arkadan yürü!" diye. Bu beni çok yaralamıştır mesela. İllaki çocukluk travmalarım vardır yani. Hep babam önde yürürdü. 'Erkek önde yürür' egemenliği vardı büyürken. "Önden yürüyorsun, arkadan yürü." Annem de onu tasdiklerdi böyle. Hiç babamızın yanında uzandığımızı hatırlamıyorum. Küçücük çocuktuk biz o zaman. Beş-altı. Bu tarz ama hiçbir zaman uzanmadık. Hep böyle bir saygı şeyi. Aslında o saygı olmuyordu yani. Belki onlar saygılı yetiştirmeye çalışıyorlardı ama sadece bizden bir özgüven alıyorlardı, farkında değillerdi. Hiçbirimizin özgüveni tam olmadı, kız olarak. Erkek olsun, kız olsun. Beş kardeşin beşi de özgüven eksikliğiyle büyüdü. Bunu diyebilirim yani. Benim ablalarım ve kız kardeşim kesinlikle babamın yanında konuşmaya çekinirler hâlâ. Ki ben babamla uzun zaman vakit geçirdiğim için, 29 yaşına kadar beraberdik, onlar 20 ya da 18 yaşlarında evlendikleri için, benim sesim yüksek çıkıyor. Ben hiçbir zaman hani eğer ki kabul etmiyorsam bir şeyi, babamla bunun tartışmasını yapıyorduk. Bir şansım vardı: Babam şiddet uygulamıyordu bize. Ki ben babama bağırdığımı, çağırdığımı, bazı şeyleri kabul ettirmeye çalıştığımı biliyorum. Babam yerinden bile kalkmıyordu, Allah'a şükürler olsun. Yani şiddet görmedik ama ya yine de bayağı bizi etkileyen özgüvenimizi kırıcı şeyler oldu hayatta. Ee, şöyle bir şey var; ben türbanlıyım, değil mi? Ben 12 yaşında türbana girdim. "Artık," dediler, "büyüdün, gir!" Ve biz, dört kız kardeş de bu şekilde kapandık. Babam o zaman söylemeseydi, biz kapanmazdık. Ha, kötü bir şey olduğu için değil, ee ben, siz de dini inancınıza sahip bir insansınız, ben de dini inanca sahip bir insanım. Yani dini inanca sahip olmam bu başörtüyü takmamı gerektirmiyor. Bana göre gerekmiyor. Ama şu anda ben buna o kadar çok bağlanmışım, açılmam mesela. Ama ben bunu o zaman takmasaydım 12 yaşında, takmazdım, ki biz çocuklarımıza takmadık yani. Tak demedik, çocuklarımız da takmıyor mesela. Yeğenlerim takmıyor, ablamın çocukları mesela. Ne zaman

isterlerse o zaman. Onlara bıraktık. E biz... Sonra "Ben artık istemiyorum hayatımda." "Ben" dedi "kendi özgür irademle şey yapacağım, açık bir insan olmak istiyorum." dedi. Babam önce biraz tepki gösterdi. "Hayır" dedik, "gösteremezsin!" "Sen duracaksın artık. Senin durma zamanın hani. Bizim artık bir birey olduğumuzun farkına var." Kız kardeşim başardı bunu. Babamla şimdi akşama kadar aynı evin içinde de olsalar, ayrı yerde de olsunlar, benim kız kardeşim kendi şeyini kabul ettirdi. Çok da güzel oldu, seviniyorum bu konuda. Babam bizimle alakalı bir şey kabul etti yani. Mesela yani, istedikleri insanlarla evlendiler. Babam "hayır!" diyordu mesela. Ama diyordum: "Baba, bu seninle alakalı bir şey değil. Bu bizim hayatımızla ilgili bir şey. Bırak, kim nasıl yaşamak istiyorsa onu yaşasın." Biz bunları kabul ettirdik. Babam zamanla daha ılımlı oldu. Daha bize şey oldu, bağlı oldu. Daha sonra kız kardeşim bir ayrılık yaşadı, boşanma. Boşanacak, ayrı yaşamak istiyorsa ayrı yaşayacak bilfiil. Altı-yedi senedir ayrı yaşıyor. Kendine ait bir düzeni var. E, bizde şey vardır toplumda, boşandıysan baba evine geleceksin. Yani gelmek zorundasın. El âlem ne der? "Hayır, gelmek zorunda değil. Bunu kabul edelim baba. Artık eski devir değil, artık sen babasın, seveceksin artık," dedik. "Hani bu böyle olacak." Biz bunları hep kabul ettirdik. Herkesin kendine ait bir dünyası var aslında şu anda. Yani çocukluğum, böyle sevgisizlikle büyüdük diyebilirim yani. Sevmeyi bilmiyorlardı ya da bize göstermeyi, artık zorlamak da istemiyoruz çünkü artık yaşlandılar. Geldik hepimiz, 35'ten büyüğüz hepimiz. Ben 38, diğeri 42, diğeri 40. Aralarda iki yaş, beş tane çocuk. Zor bir süreçti bizim için çocukluk yani. Biraz da yokluk. Biraz da şöyle bir şey var. Yokluğun yanı sıra ben mesela hep çocukluğuma gittiğim zaman, ilkokula giderken böyle kız arkadaşlarım dantelli çorap giyerlerdi. Böyle vardır ya, kenarları... Annem pazarı bilmezdi, çarşmayı bilmezdi. Dediğim gibi evden çıkmazdı. Kiradaydık, bir küçük bahçemiz vardı, oradan sebze, meyve yetiştirirdi ve bizi doyururdu. O dantelli çorap için çok ağladığımı biliyorum ve hep 'yok!' Hep yani. Hep böyle kırdı yani. Ben mesela şu anda kendi imkanlarım çerçevesinde, ben de iyi mi yapıyorum, bilmiyorum. Veyahut da kötü de yapabiliyor olabilirim ama kızlarıma 'yok' demiyorum. Ben mesela hiç bisiklete binmedim. Bu benim için büyük bir yaradır. Kuzenlerin bisikletleri vardı, onlara da binemedik zaten. Çocuklarda vardır ya "A ben senin bisikletine binmek istiyorum." "Hayır, hayır ben bineceğim." Biz hiçbir zaman, zaten bir kere binmeyle de bisiklet öğrenilmez yani. Bunların hep eksikliklerini duyduk yani. Bunlar hep bizde yara oldu. Ben şimdi elimden geldiğince kızlarıma, kendim giymesem giydiriyorum veyahut da bisiklet de desen hani, ya ne yaşamadıysam onun asla yokluğunu göstermemeye çalışıyorum elimden gelen imkanlarla. Bir dönem çalışmayı düşündüm. Ben şu anda çalışmıyorum. Hani tam

ucu ucuna geçiniyoruz eşimin maaşıyla. Daha fazlasını ister gönül ama öyle bir hayat da yok şu anda. İlgilenmemiz gereken... Kimseye de emanet edilecek bir dünya değil. Yani şu anda iyiyiz. Yani ne bileyim belki de en iyi dönemlerim şu dönemlerim. Bunlar geriye baktığım zaman, hep bir pişmanlık. Acaba bütün insanlar mı öyledir? Bilemiyorum ama... Ben hep geriye baktığım zaman hep eksileri geliyor benim aklıma, hep daha artı, daha motive etmeye çalışıyorum. Yani hepimizin hayatında zorlu dönemler oldu, bilmiyorum.

Hayatımı özetleyecek olursam yani, şu anda 38 yaşındayım. “En iyi dönemin bu dönem” diyebilirim yani. Yani böyle geçmişe dönmek isteyen insanlar vardır ya, ben hiç dönmek istemiyorum yani. Bu halimden gayet memnunum şu anda. Yani böyle dönemlerde de aslında çok yıprandık. Yani bir sürü insanla karşılaşıyorsunuz, illaki olumsuzluklar yaşıyorsunuz. Dönmek istemezdim yani o dönemlere. Şu anda en iyi dönemim bu dönem diye düşünüyorum ben.

Devam etmek istedik ama daha sonradan biz böyle çalıştık, elimiz de biraz para gördü, biz bu tarzda gittik. Daha sonradan kız kardeşlerim, dediğim gibi, açık öğretimden kayıt yaptırdılar, onlar da sınavlarını devam ettiremediler. E, hep başka bir engeller, aslında okumanın engeli yok! Yani eğitimin engelli diye bir şey yok, ama bizde şey var, bende özellikle; bana diyorum, şimdi para da verseler ben gitmem herhalde diyorum okumaya. O kadar çok üzülmişim ki okumaya karşı. İlkokulda tek hatırladığım şey böyle öğretmenimizin dev gibi bir kadın olduğu ve yani saçları tutulup tahtaya vurulan çocuklar geliyor aklıma yani. O kadar küsmüşüm ki yani okuma şeyine. Önceden öyleydi yani. Şu andaki gibi değildi hiçbir şey belki. Ya da bize öyle denk geldi. Al ben dayak yemedim mesela. Böyle uyumlu çocuklar olur, her dediğine ‘evet’ der öğretmenin, dersleri de az buçuk iyi, teşekkürle geçiyordum. E, gayet beş seneyi dayak yemeden bitirdim o öğretmenden ama cetvellerle sıra dayağı yedik yani. O dayakla okumaktan şey olmuşum yani. Benim eşim çok yalvardı mesela bana: "Gel, ne olursun açık öğretimden, -kendisi lise mezunu- en azından liseye kadar bitir. Bak, daha farklı kapıların açılır, daha farklı, hani bir hayat şeyin olur, düşüncen olur, lütfen oku!" diye çok ısrar etmiştir eşim ama ben: Hayır! İstemiyorum yani. Hani gidip sınava girmek... O kadar şey olmuşum ki böyle okumaya karşı, ama bunu ben yapmadım, bu bana yapıldı. Bunu inan ben yapmadım yani. Başka kız kardeşlerim de öyle. Gayet okuma heveslileriydi ama özellikle mesela, hiç hiç unutmam, kız kardeşim tiyatro dalına çok meraklıydı. Çok güzel, küçükken böyle hani derler ya “sanatçı olmak için doğan olur.” Öyle bir çocuktü.

Tiyatrolar... Ki öğretmeni babama yalvardı. "Ya," dedi, "bunun bütün eğitim hayatı boyunca masraflarını ben karşılayacağım. Lütfen, tiyatroya yazdıralım." diye ama benim babam: "Hayır!" dedi ama benim kız kardeşim de mesela hep hayatı boyunca darlık çekti ve halen kırgındır babama. "Benim hayatıma belki de bir set çektin baba," der mesela. Ee, babam da farkında ama özür dilemek de fayda etmiyor. Böyle özgüvensizlikler depoladılar bize aile olarak. Hani şu saatte ne yapılabilir? Herkes gerçekten gidebilir, herkes okuyabilir, herkes başarabilir. Yani eğitimin bence asla yaşı yok. Ama bana dersiniz: "Okur musun?" Bende de o şey yok, o istek yok. Ki ikinci kızımdan sonra hayatım tamamen bambaşka oldu. Keşke ben okuyabilsem de, ikinci kızıma faydalı bir eğitimci olarak ne yapabilirim, mesela hani onu eğitmek için ne yapabileceğimi okusam. Evde okuyorsun iki üç kitap, beş kitap, yardımcı olmaya çalışıyorsun ama bir eğitimcinin yaptığı gibi asla olamıyorsun mesela. Ama diyorum ya, özgüven eksikliği olmuş. Başaramayacağım korkusu mu? Ya! Boş ver, yani hayat öyle değil böyle mi, falan. Bu da bir, bir bilinmez muammadayız yani. Öyle ama hiçbirimiz okumadık yani, velhasıl hepimiz şu anda ev kadını olduk. E, bu da utanılacak bir şey değil, gurur duyuyorum ev kadınlığıyla da ama neden, daha farklı da olabilirdik düşüncesi de olmuyor değil yani.

Benim kızlarımla aramdaki iletişim tamamen sevgiye dayalı. Mantık yok yani bizim evde. Bizim evde her şey sevgi. Orayı mı dağıtmak istiyorlar? Mutlu mu olacaklar? İsterse evi yıkabilirler. Duvara mı yazacaklar? İsterse yazabilirler. Evde böyle oturacak yer yok ama, her yer oyuncak. Bebek mi oturuyor mesela koltukta, sen yere oturman gerekiyorsa yere oturacaksın ama çocukların kaşı kırılmayacak. Yani tamamen böyle her şeye tabii ki izin vermiyorsunuz. Bu kıvama nasıl getirdiler bilmiyorum ama dağınıklık hat safhada ama yatış, kalkış, yemek yemek, her şey düzenli, her şey saatinde, kahvaltı aynı saatte, yemek aynı saatte, öğlen yemeği, ara öğünler, bunlar hep böyle sıralı. Eğer ki toplum içerisindeyse kızım bir şey konuşuyorsa muhakkak herkes susmalı ve kızım konuşacağını konuşmalı. Bütün bir aile bir aradaysak, herkes bir kafadan bir şey konuşuyorsa ve benim büyük kızım gelip "Anne! Bu böyle böyle." derse, ben bütün herkesi susturup kızımı dinlediğim için kendimle de ayrı bir gurur duyuyorum (gülüyor). Yani onlar bana inanmıyorlar. "İnanmıyorum!" diyorlar. Mesela benim eşimin kardeşi var. "Ya, sana inanmıyorum!" diyor ya. "Burada 40 kişiyi," diyor. "bir dakika susar mısınız? deyip kızını dinlemene, hayret ediyorum ve inanmıyorum," diyor yani. "Keşke," diyor, "biz de öyle olabilsek. Ama biz de hiçbir zaman böyle bir şey yapmadık." Ya, benim için onlar her şeyden önemli yani.

Şu anda benim her şeyim onlar. Onlara adapte yaşıyorum. Bu da derslerine de yansıyor büyük kızımın. Küçük kızımın da gelişimine yansıyor. Saatlerce evcilik oynayabiliyoruz. Ne zaman isterlerse dışarı çıkabiliyorlar, anneleriyle tabii ki. Saygı da var. Hiç kimse kimseye mesela bağırarak konuşmaz. Biz bağırarak konuşmaya başladığımız zaman büyük kızımınla şey yapıyoruz; bazı insanlar alışkanlıklarını 21 günde kazanırmış diye okumuştum ben, ben ne zaman ki onu okudum aşağı yukarı bir senedir falan, eğer kızımın sesi yükseliyorsa 21 gün programı yapıyoruz evin içerisinde. Kimse kimseye yüksek sesle konuşmuyor (gülüyor). Bunu da not alıyoruz ama. Buna uymak için duvara falan not alıyoruz. Birinci günümüz, ikinci günümüz, üçüncü günümüz. "Bak! Bugün de bağırmayacağız bak!" Sabah kalkıyoruz, söylüyoruz: "Bugün kimse kimseye yüksek sesle konuşmayacak. Herkes birbirine saygı duyacak, evin içerisinde böyle bir şey istemiyoruz (gülüyor)." Biz bunu yapıyoruz, başarılı da oluyoruz anne-kız. Kızım dokuz yaşını doldurdu ağustosta. 10. yaşında, dördüncü sınıf öğrencisi. Beşe geçeceğiz işte, Allah, bu pandemi sürecinde nasıl geçeceğiz, bilmiyorum da geçeceğiz. Öyle, her şey yolunda, bizim evimizde şey yok; stres, kavga, dövüş eden bir baba, anne yok en azından. Bu yönden çok mutluyum. Ben mesela çok agresif bir kadını. Böyle güler yüzlü olduğuma bakmayın. Hem güler yüzlüyüm ama bir anda da böyle sinirlenen, bağırın, çağırın, atarlı da bir kadını. Bunu hep anneme bağlıyorum ben. Ben ne zaman kendimi böyle bulsam hep annem geliyor gözümüne istemeden. Çünkü bizim evde annemle babamın sürekli itiş kakış bir ilişkisi vardı. Yani şiddet yoktu ama onun ona bir şey söylediği zaman onun onu terslemesi, babamın sevgi beklerken annemin onu daha farklı böyle hani itelemesi, ötelemesi... Bu tarzda bir bayandı. Çok güçlüdür ayrıca annem de ve çok seviyorum annemi de babamı da. Asla Allah başımdan eksik etmesin. Annemle ben kız arkadaş olduk daha sonradan, kızlar evlendikten sonra. Saatlerce telefonda konuşabiliriz mesela. Her şeyden paylaşabiliriz. Mesela benim çok erkek arkadaşım olmuştur genç kızken. Hepsinden annemin haberi vardır (gülüyor). Evlenene kadar bayağı bir erkek arkadaşım olmuştur benim. Ama hepsinden de annemin haberi olmuştur. Annem kendini bizle büyüttü, gelişti. Yani şu anda bile mesela sabahtan bir kalkarız, konuşmaya başlarsak, ooo, benim büyük kız diyor: "O anneanneme takıldı bu şimdi." Yani tabii insan zamanla yoğruluyor. Böyle hayat onları zamanla kaynaştırıyor belki de. Aile olmak da böyle bir şey bence. Zamanla daha rayına oturuyor. Böyle yani.

Kardeşler arasında da hep iyidik yani. Hani ben en azından, hepsiyle iyiyimdir yani. Hiç böyle bir sıkıntımız olmadı. Aile bağlarımız güçlüydü. Mesela ikinci kızımınla da, onu diyorum ya, onu

geliştiriyoruz, yani mesela siz beyaz dedirtirmeye çalışıyorsunuz, o birden "siyah" diyor. Siz ona siyah demek zorundasınız çünkü onun gelişim süreci öyle. Ben mesela hep her gece yattığım zaman, bundan bir sene önce çok üzüntülü zamanlarım oldu. O kaşkıran, saçkıran olduğum zamanlar. Her gece yattığım zaman çocuğumu yiyen bir canavarım olduğunu ve onu tutup da yakalayamadığımı düşünüyordum. Yani "Bu otizm denilen şeyle nasıl mücadele edebilir bir insan?" diyordum. Görünmüyor, bilinmiyor, tanınmıyor, ilacı yok. Yok da vesaire, yoktan var olan bir rahatsızlık. Bunu bu şekilde düşünüyordum ve hep böyle daha da karamsarlığa düşüyordum. Daha sonradan bunu bu şekilde düşünmek yerine, bunun daha farklı olacağını, geçeceğini, bu dönemi atlatacağımızı, büyüdükçe daha güzel sonuçlar alacağımızı, bu şekilde düşünmeye başladık.

Kızımın şu anda mesela, ben hep şeyi merak ediyorum... Mesela büyük kız oturup da muhabbet edebilecek kıvama geldi. Her türlü ince espriyi anlıyor, büyük kızım anlıyor benim bir bakışımdan. Neye gülüp neye gülmeyeceğimi, eşim tarafından söylenen bir cümleye hemen kızım benim suratıma bakıyor. Nasıl cevap vereceğimi biliyor. Küçük kızımın da gelecek miyim buraya acaba bir anne olarak? Ki geleceğim inşallah! Yani onu başarmaya çalışıyorum. İnşallah başaracağım, inanıyorum daha iyi olacak. Ama diyorum ya çocuklarımla aramda asla bir mesafe yoktur. Anne annedir, baba babadır, çocuk çocuktur! Asla inanmıyorum. Çocuk bir bireydir, anne bir bireydir, baba bir bireydir. Herkesin farklı düşünceleri vardır ve herkes saygıyı hak ediyordur. Yani yatacağın! Yok yani yatma saati var. Yatmıyorsa çocuk yatmıyordur. Zorla 'yatacağın,' yoktur ama yatma saatinde gelinir yatağa, kitap okunur. Zaten motivasyon olarak evet, yatmamız gerekiyordur, yatarız. Ama "çabuk odana git, yat!" Öyle bir şey hayatımız boyunca olmadı, inşallah da olmaz. Yani güzel bir birey yetiştirmeye çalışıyorum, özgüveni yüksek. Ben mesela, kızımın ilk toplantısı, bir hafta öğretmen öğrencilerini yeni tanıdı, 30 kişilik bir sınıf zaten. Benim öğretmene ilk sorduğum soru: "Benim altı yaşındaki kızım 'ben buradayım' diyebilirdi mi size?" dedim. "Evet" dedi. "Evet" dedi. "Merak etmeyin." dedi, "gayet özgüveni yüksek." Çok mutlu oldum. Çünkü biz hiçbir zaman burada olmadık yani. Biz evin içinde evde olmadık. Okulda öğrenci olmadık, toplumda kadın olmadık, toplumda birey olmadık. Hiçbir şey olmadık biz. Ben ne zaman evlendim, evde o zaman belki eşimin gözünde bir bayan oldum, kadın oldum. Öyle yani hiçbir zaman böyle "Fikrimiz nedir? Şunu da şöyle yapalım mı?" Olmadı! Zamanla zamanla oldu ama küçükken bir birey olmadık yani. O bireyliğin olmadığıda da özgüven eksikliğimiz çok

oldu bizim. Ben ona bağlıyorum. Benim kızım, "Ben buradayım!" diyebilmeli her bulunduğu ortamda. Eşinin yanında "Ben buradayım." diyebilmeli, kayınvalidesinin, kayınpederinin yanında "ben bir insanım, buradayım" diyebilmeli. Bizim yanımızda "Ben bir bireyim, benim hayatımı böyle yaşamak istiyorum," diyebilmeli.

Bizim de evimizde şöyle de bir kural var: Mesela benim, ben ne söylüyorsam çocuklar hakkında, benim eşim hiç çocuklara karışmaz, giydiklerine, yediklerine ya da bir yere gideceklerinde, bir yere götüreceğim zaman, onlar hakkında bir karar alacağım zaman. Kararları ben alıyorum, eşim sadece destekçi oluyor sağ olsun. Hiçbir zaman ikilem yaratmıyoruz çocuklara. Bir kişi ne diyorsa o! O kişi de ben olduğum için mutluyum. Çocuklarıma rahat bir gelecek sunma çabalarım da inşallah karşılık bulacak. Kendilerine "Ben aitim, ben buraya aitim." Öyle diyecekleri bir hayatları olsun inşallah ki bütün çocuklarımız öyle keza, ama toplumda çocuğun pek de yeri yok. Ama benim evimde çocuk bir numara. Hep de öyle olmak zorunda. Çünkü benim hiç olmadığım... Ya şu da var: Bazen düşünüyorum, yapamadıklarımı çocuklara yaptırıyorum, acaba yanlış mı yapıyorum? Ben mesela hep büyüğü şöyle büyütüyorum. "Merak etme," diye büyütüyorum. Bunu vurguluyorum, istiyorum. Ben mesela ehliyet alamamışım, 38 yaşına gelmişim. O bana diyor ki: "Anneciğim, sen alsana ehliyet," diyor mesela çocuk. "E," diyorum, "anneciğim, benim arabam yok." "E, benim nereden arabam olacak?" diyor. "Olur o zaman" diyorum. "Senin kesin araban olur." diyorum (gülüyor). Yani yapamadığım şeyleri çocuklara böyle lanse diyorum. Onu da doğru mu yapıyorum, bilmiyorum ama yine de hep böyle yapamadığım... Yani diyorum ya size, en ufak bir bisiklete binmemek, benim içimde yara olmuş. Benim çocuklarımla muhakkak bisiklete binmesi lazım mesela. Biniyorlar da. Ben mutlu oluyorum onların bisiklete bindiklerini gördükçe. En ufağı böyle. Aklıma da gelmiyor böyle hani nasıl anlatayım falan diye. Birbirleriyle aynı şey içerisindedir yani. İki de ortak büyüyor. Farklı büyümüyor yani küçük kızım da. Farklı da, farklı büyümüyor. O da yemek saatine uyuyor, o da yatma saatini biliyor ya da o da kitap okuma saatine katılıyor. Birbirleriyle oyun alanları var. Bazen ayrı oyun alanları var. Birbirlerini kabul etmedikleri zamanlar da çok oluyor. Konuşabileceği bir kardeş istiyor. Ama küçük de boğuşabileceği bir abla istiyor. Bazen ablanın yerine ben geçiyorum, evcilik oynuyorum, boğuşuyorum küçükle. Eşim de evcilik oynuyor bu arada kızlarımla. Yani mesela birimiz Pamuk Prens'in elmasını getiren cadıysak, birimiz de cüce oluyoruz evin içerisinde (gülüyor.) Gayet keyifli bir aileyiz ya. Yani keyifli olmaya çalışıyoruz. E tabii ki, benim mesela "****"dan dolayı

olumsuz düşüncelere kapıldığım dönemler oluyor ama geçiyor yani. Ben kaldırıyorum kendi başımı o girdiğim kuyudan. Bir şekilde daha iyi olacak, diyoruz. Öyle de geçiyor, gidiyor yani.

Tabii, yani sorun değil onlar geçmiş, benim için onlar geçmiş olmasaydı belki şu andaki günümüzdeki ben olamayacaktım. Her yaşadığım anı beni bir adım ileriye getirmiştir diye düşünüyorum. E, çok çıktığım arkadaşım oldu, evet. Ama bu farklı boyuta gittiği için, hem aileden de görmüş olduğumuz bir şey var, yani çekingenlik de var. Çıkıyoruz ediyoruz ama daha fazla ileriye taşıyamıyoruz onu. Çünkü bir yerde almış olduğumuz örf, bilmem ne falan filan, onun karşı tarafın istekleriyle senin isteklerin uyuşmadığı için bir de şey var yani. E, bizde şey vardır ya, öyle büyüdük biliyorsun toplum olarak, yani bir erkekle flört ettiğimiz zaman onunla evlenmek zorundayız. Öyle yetiştirildik biz. Yani “A, bugün flörtüm var, bir sene onunla, iki sene onunla takılayım, evlenirsem evlenirim, evlenemezsem evlenemem.” diye düşünmedim. Kısa kısa aralıklarla, eğer niyeti ciddi değilse ayrılıyordum ondan mesela. Ama her bir hayatına giren insan senden her bir nokta bir şeyini alıyor. Sen de onların hayatından bir şey alıyorsun, o da senin hayatından bir şey alıyor. E gitgide, gitgide bu yıpratmaya başladı zaten. Gerçekten çok sevdim, ama evlenemedim sevdiğim insanla. Ve görücü usulü eşimle ilk karşılaştığım zaman "Ya ben burada değilim. Yani ben buraya ait değilim. Ben niye buradayım?" dedim. Bu adamla, hani bu çocukla, 29 yaşındayız, aramızda bir yaş var, o da 30 yaşında, niye buradayız? Yani eşimle ilk karşılaştığım zaman, eşim hiç sigara kullanmaz, ben sigara içiyorum 14 yaşından beri. Dedim: "Ben sigara içiyorum. Evlenince çalışmayacağım," hani -öyle bir de isteği var. Yani, evlendiğin zaman, çalışmayacaksın.- “ama bak, benim sigarama laf edemezsin. Alacaksın, getireceksin o zaman." Bunun gibi vesaire vesaire konuştuk, dedik: "Bir süre birbirimize zaman verelim." Ortalama sekiz ay falan öyle görüştük yani. Nişanlılık evresi de bir sene sürdü. Ama eşime diyorum. "Bak, ben seni zamanla seveceğim. Ben sana aşık değilim. Hani biz görücü usulü evleneceğiz." Ben böyle bir şeye kalkmıştım ki benim evlenmemde en büyük unsur annemdir. Çünkü annem kendini öleceğine şartladı. Bizi de annem kendinin öleceğine şartladı. Biz bir dönem bu psikolojiyle yaşadık. Kanser hastasıydı ama annem herkes evlendi, ben evlenmedim. Anneme çok büyük sorundu bu. 29 yaşında evlendirdi beni annem. Oh! Düğün bayram anneme. Annem beni de evlendirdi yani. Ama annem yanlış düşünüyordu. Belki de hani evlenmesem de olabilirdi diye de düşünebilirdi ama hani neyse, bunu yaşayamam gerekiyormuş. Biz eşimle bayağı şeyler atlattık. Hani birbirimizi tanıma süreci, evlendik. E, eşim beni çok sevdiğini söylüyor. Hâlâ mesela

eşim bana diyor: "Benim seni sevdiğimin zerre birini beni sevmiyorsun be kadın!" diyor mesela (gülüyor). Diyorum ya öyle bir adamla evliyim. Çok şükür! Öyle bir adam evliyim gerçekten. "İyi ki onunla evlenmişim," diyorum yani. Çünkü hakikaten çocuklarına güzel bir baba, bana da iyi bir eş oldu yani. Sevdim, seviyorum eşimi ama bu aşk, aşık olmakla çok çok farklı bir şey. Ben bana dayatılmış bir hayatın, buna da güzel yönüyle bakmak istiyorum. Kötü de olabilirdim. Eşim şiddet de uygulayabilirdi. Belki baba evine dönemeyebilirdim. Belki eşim alkol alan, ne bileyim sapıktan bir adam olabilirdi, olmadı. Nasıl tanıdıysam öyle bir adam yani. Ama bazen eşimle şeyden yana çok tartıştık biz. Eşim benim PlayStation tutkunu (gülüyor). Çok PlayStation makinesi sattırdım ben ona (gülüyor). Eşimin şimdi çocuk bakma anlayışı şuydu: "****"le biraz vakit geçirir misin? O arada ben mesela mutfağa... Geri geldiğim zaman "****"le bir kol onda, bir kol onda, PlayStation atıyor. Adamın çocuk bakmak anlayışı bu. Çocuk bakma anlayışı (gülüyor). Şimdi bazen yine "****" bırakıyorum beş-on dakika. Giderken tembih ediyorum. "Bak! Sakın PlayStation açmıyorsun!" Ama adam tıkanıyor. Yarım saat bakıyor çocuğa. Ben çarşıya gidiyorum pazara, dönüyorum bakıyorum, bir kol "****"de, bir kol onda. "Allah" diyorum "Sizi bildiği gibi yapsın!" Ben yapacağım diye uğraşıyorum, sen... "Ama ne yapalım?" diyor. "Hayatım, bir kere oynadık. Tamam, çok oynamadık. Gerçekten yeni oturduk." Hemen kılıfa uyduruyor yani (gülüyor). Ama iyi yani hani bir PlayStation'a tavlıyor yani beni. "Tamam!" diyorum. "Ya, tamam! Hadi bakalım" diyorum. "Bu seferlik izin veriyorum" falan. Öyle yani, iyiyiz hani bir sıkıntı yok, ama bir dönem şeyi yaşadım mesela. Hani evlendikten sonra da 29 yaşına gelmişim, evlenmişim ama neden kayınvalide ve kayınpederle oturmuşum? Onu bir türlü kendime izah edemiyordum. O yedi sene boyunca o kavrama alışmak bunu gerektiriyordu. Eşim ayrı ev alamıyordu, ayrı eve çıkamıyorduk ama bu yaşantıyı da kabul edemiyordum yani. Bayağı böyle stresli zamanlar geçirdim. Ki benim kayınvalidemle kayınpederimin de ağzı var dili yok. Öylelerdi yani. Ya onlar gerçekten iyi insanlardı. Hani ama evin içerisinde farklı iki tane karakter. E ben varım, büyük kız var, eşim var. Yani herkesle ayrı ayrı ilgilenmek zorunda olmak ya da neden 'ben böyle bir hayatın içerisindeyim'i sorgulamak. Bende artık adet olmuştu. Yani her şeye sinirleniyordum, bağıriyorum, çağırıyordum. Gitgide evliliğimize zarar vermeye başlıyordum. Daha sonradan zaten ikinci kızım olunca, ayrıldık. Kayınvalide, kayınpederle gayet iyiyiz şu anda, hiçbir probleminiz yok ama işte o dönem, kabuğuma sığmadığım, "Ben burada olmamalıyım!" dediğim dönemlerdi. Benim için o yedi seneyi hiç yaşamış saymıyorum kendime. Çünkü aile olamadım, anne olamadım. Bir evin içinde sıkıştık kaldık. Kendimize ait çocuk odamız olmadı, çocuk bizim odaya

sıkıştı. Bizim evlilik tamamen dolaba sıkıştı, öyle düşünebilirsiniz yani. Eşimi eş gibi görmüyordum. Aynı odanın içerisinde çocuk büyütmenin sıkıntısını yaşıyordum. Ben istemiyordum mesela aynı odada kalmasını çocuğumun. Bu dönem bizim için zorlu geçti. Ondan sonra bu eve taşındık, ayrı bir evimiz oldu, çocuklarımızın kendine ait odası oldu. Ondan sonra evliliğimiz tamamen rayına oturdu diyebilirim. İyi de gidiyoruz yani. Hani çok şükür! Bir şey de yok, sıkıntımız yok. Çocuklarımla da iyiyiz Allah'a şükür!

Bu arada, hep "Ben buradayım!" diyebildi öğretmenine. Derslerinde hep yüksek not getirdi. Sınıfta özgüvenli oldu, arkadaşları arasında çok sevildi. Arkadaşlarının annesinin arasında meşhur annesi de ben oldum. Ya bunlar benim için çok güzel şey. İnşallah kızım üniversiteyi bitirir. "Ben de varım! Ben bir bireyim," diyebilir yani. Benim tek arzum bu. İnşallah onu da yapmak için altyapı düzenliyoruz. İnşallah o alt yapının da sonucunu alırız yani.

Ya, yarına dair işte ben genelde, şu anda o kadar çocuklara odaklı yaşıyorum ki, gelecekte daha güzel olacak diye düşünüyorum. Büyük kız, inşallah diyorum, okuyacak. Hani heves ediyorum. Ben belki yapamadım, o yapacak. Belki gerçekten güzel bir mesleği olacak. Ben eşimin eline bakıyorum, o kendi parasıyla karnını doyuracak. Onun umudunu yaşıyorum ki ben kızıma da diyorum... Bunu yanlış yapıyorum, aslında kardeşinin sorumluluğunu da ona yüklemiş gibi bir şey oluyorum. Kardeşini de okutmak için elimden geleni yapacağım. O pozisyona getireceğim inşallah! Allah ömür verdiği sürece. Onu da toplumda bir birey olarak kazandırmayı başaracağım. Onu da kendi... Ama diyorum mesela, "Sen her halükârda okumak zorundasın. Örnek olmak zorundasın. Yani sen bunu kardeşine yapmak zorundasın," diyorum yani. Ha, bunu yanlış da yapıyor olabilirim. Bir ebeveyn olarak onun sorumluluğunu ona yüklemek çok yanlış bir şey. Bunun farkındayım ama onun da ondan başka kimsesi olmayacak. Yani eşimle bir ev alabiliriz inşallah, diye düşünüyorum. Onun için birikim yapmaya çalışıyoruz (gülüyor). Yani "İnşallah kendinize ait bir eviniz olacak," diyorum. Biz yarın ölsek bile çocuklarımıza kalacak iki tane evimiz, onu yapabilirsek, diyorum hani. Hani çocukların paylaşabileceği ya da o ikisine de yapabilirsek. Onun için uğraşıyoruz. Şu anda belki toplumda çok zor durumda olan kadınlarımız var. Belki çok çok iyi durumda da olan kadınlarımız var ama ben şu anda kendimi şanslı görüyorum eşimden dolayı, çocuklardan dolayı yaşadığım bu atmosferde. Daha da güzel olacak diye ümit ediyorum. Her şey daha da güzel olsun diye ümit ediyorum. Bilmiyorum. Hani

hayallerim bu kadar aslında. Benim hani, ‘aa, şunu yapayım, bunu yapayım...’ Ya sığmıyordum ya. “Ben buraya ait değilim. Ya benim ne işim olur böyle? Hani neden daha iyi yaşamıyorum? Neden benim altımda bir arabam yok? Veyahut da benim arkadaş arabayla geliyor ya da okula ben niye gelmiyorum? İşte o, başarılı, üniversiteyi bitirdi. Mesela muhasebeci oldu da ben niye yapamıyorum?” Bunun gibi sıkıntılarım vardı ama "****"nın hastalığı beni çok değiştirdi. Yani benim hayat bakışımı değiştirdi. Bir de mesela, arkadaş çevresi yapar, yapıyorum yani. Hani arkadaşlarım var ve bekârlıktan görüştüğüm arkadaşlarım var. Gidiyoruz, geliyoruz, konuşuyoruz, muhabbet... Gerçi bu pandemi bizi çok ayırdı ama yüz yüze görüşmekten. Yine telefonlarla aynı şey devam ediyor. Neşeli bir insanım ben. “Aynı anda agresif, aynı anda neşeli nasıl olur?” diyorsanız o benim. Yani gülerim, güldürürüm karşımdakini de. Keyif almaktan keyif vermekten hoşlanıyorum. Benim için önemli olan o. Hayattaysam keyifli olmak zorundayım. Yani keyif vermek zorundayım. Toplum içerisinde gülen kadın olmak zorundayım ben. Ben böyle çok nadir ağlamışım, yani böyle toplum içerisinde geçmesi gerekiyor. Belki kendimi bu şekilde motive ediyorum. Belki bu şekilde saklıyorum. Belki hani nasıl anlatsam kendimi? Böyle ya! Hani daha iyi günler bizi görür inşallah! Biz de o günleri görürüz. Ne diyeyim? Güçlü olmak zorundayım. Ben bir defa hiçbir zaman düşmemek zorundayım. Yani bu benim gibi aileler ki ben düşünün, benim kızım otizm bile değil, atipik otizm. Takip ettiğim arkadaşlar var, bağlı olduğumuz kurumda gidip görüştüğümüz aynı olan ailelerimiz var. Benim kızım söylenilene tepki veriyor. Mesela tepki vermeyen çocuklarımız var ki benim hiçbir zaman düşmemem lazım. Benim hiçbir zaman üzülmemem lazım. Yani hani, şu anda iyiyim, daha da iyi olmam lazım. Bu beni birazcık yormuyor mu? Çok yoruyor ama bu tabuyla yaşamazsam da olayı kaldıramam, katlanamam yani hani. Bir şekilde çocuğa yansır bu kötü düşünceler. Ben evde agresif olursam çocuk gitgide içine kapanabilir. Ben mutlu olduğum sürece çocuklarım mutlu. O yüzden o tabuda yaşıyorum yani. Öyle. Düşünmemem lazım. Yani güçlü kadın olmam lazım. Bulduğum ortamda güçlü müyüm? Güçlü bir kadını! Bulduğum ortam başkalarına göre belki çok daha pasif ama bana göre ben kendi hayatımın başrolüyüm. Yani her insanın olduğu gibi. Ben bu hayatta eşimin hanımıyım, çocuklarımın annesiyim, anne babamın evladıyım. Kız kardeşlerimin, ablalarımın kardeşiyim. Erkek kardeşimin ablasıyım. Böyle. Yeğenlerimin teyzesiyim ki benim yeğenlerim her gün gelirler bana. Yani severler benimle muhabbet etmeyi, konuşmayı. Hatta inanır mısınız? Az önce geldiler, mutfakta çay yapıyorlar kendilerine (gülüyor). Ya! Öyle yani. İnşallah! Güzel bakıyorum hayata,

güzellikler de bizi bulsun! Kötülükler bütün insanlıktan uzak olsun ki, bilmiyorum yani hani, kötü insanlardan uzak olalım inşallah. Bizi bulmasınlar.

Ben, çok teşekkür ediyorum. Bu da benim için kendimi anlattığım bir köşe oldu aslında. Yani uzun zamandır... Şimdi şöyle bir şey var. Ablalarla abla-kardeş oluyorsun ama arkadaş olamıyorsun. Anneyle anne-kız oluyorsun, arkadaş olabiliyorsun ama bir nebze. Bu da böyle, karşılıklı bir sohbet ettiğim bir platform oldu benim için. Çok güzel oldu.